

בש"פ 4582/19 - זאהי אבו גודה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 4582/19

לפני:

כבוד השופטת י' וילנר

העותר:

זאהי אבו גודה

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

עתירה לגילוי ראיה חסויה

תאריך הישיבה:

כ"ח בתמוז התשע"ט (31.7.2019)

בשם העותר:

עו"ד דרוישנאשף; עו"ד עיסא אבו אלקיעאן

בשם המשיבה:

עו"ד חיים שוייצר

החלטה

1. עתירה לגילוי ראיה חסויה לפי סעיף 44(א) לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: פקודת הראיות).

רקע

2. בתמצית אציין כי ביום 24.12.2017 הוגש נגד העותר כתב אישום המייחס לו, בין היתר, עבירות של ניסיון לרצח שהינו מעשה טרור לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, בצירוף סעיף 37(א) לחוק המאבק בטרור, התשע"ו-2016, וכן עבירת החזקת סכין שהינה מעשה טרור לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין בצירוף סעיף 37(א) לחוק המאבק בטרור ועבירת החזקת נשק לפי סעיף 144(א) לחוק העונשין.

3. במסגרת התיק המתנהל נגד העותר בבית המשפט המחוזי בבאר-שבע (תפ"ח 48082-12-17), הוצאה על-ידי שר הביטחון תעודת חיסיון, במסגרתה הוטל חיסיון על ראיות ופרטי מידע הנוגעים לעותר בכתב האישום, כמפורט בתעודת החיסיון.

4. בעתירה שלפניי טוען העותר, בעיקרו של דבר, כי במהלך חקירתו הוא מסר פרטים המפלילים אותו, וזאת לאחר שהופעלו נגדו אמצעי חקירה פסולים, ובכללם "תרגילי מדובבים", אשר הופעלו, לטענתו, גם כלפי אחיו. על-מנת להוכיח את טענותיו האמורות, מבקש העותר להסיר את החיסיון שהוטל ביחס לכל פרטי המידע החוסים תחת תעודת החיסיון ועשויים לסייע להגנתו של העותר, ובתוך כך ל"תרגילי המדובבים"; וכן כי אלה יועברו לעיונו. לטענת העותר, החומרים החסויים חיוניים להגנתו, וחשיפתם דרושה על-מנת לממש את זכותו למשפט הוגן. עוד טוען העותר כי זכותו להליך הוגן גוברת על האינטרס הביטחוני שבחיסוי החומרים.

5. ביום 8.7.2019 הגישה המדינה, היא המשיבה (להלן: המדינה), בקשה לדחיית העתירה על הסף, במסגרתה נטען כי ביום 21.1.2019 הגיש העותר עתירה זהה לגילוי החומרים החסויים האמורים, הנוגעים הן לעותר והן לאחיו, עתירה אשר נדחתה על-ידי השופט י' אלרון (בש"פ 500/19) (להלן: העתירה הקודמת). עוד ציינה המדינה כי אף אחיו של העותר הגיש לבית משפט זה עתירה לגילוי ראיה חסויה, אשר נדחתה על-ידי השופט נ' סולברג (בש"פ 2968/18). המדינה סברה כי משעה שהעותר לא גילה עובדות אלה במסגרת עתירתו, ואף לא נימק מדוע יש לשוב ולהידרש לעתירה הנוגעת לאותם חומרים חסויים – יש לדחות את העתירה על הסף.

6. בתשובתו מיום 11.7.2019 טען העותר כי "בטיטת העתירה שהכין ציין את ההליך הקודם, אולם, ככל הנראה בשגגה נמחקו מהעתירה". עוד טען העותר כי לא כל העניינים הנזכרים בעתירה דנן נידונו במסגרת העתירה הקודמת, וכן כי במהלך העדות שהעיד אחיו, התגלו עובדות חדשות אשר לא היו ידועות לעותר עת הגיש את העתירה הקודמת. משכך, ובשים לב להתקדמות ההליך בבית המשפט המחוזי, נטען כי יש מקום לעיון חוזר בהחלטה בעתירה הקודמת, כאמור בסעיף 46(א2) לפקודת הראיות.

דיון והכרעה

7. אין חולק כי ראוי היה לאזכר, במסגרת העתירה דנן, את העתירה הקודמת, ואולם אני מקבלת את הסברו של העותר כי היעדר אזכור כאמור היה בשגגה. יחד עם זאת, לנוכח העתירה הקודמת, אשר, כאמור, נדחתה בבית משפט זה, ראוי היה להגיש את העתירה דנן כבקשה לעיון חוזר, וזאת בהתאם להוראת סעיף 46(א2) לפקודת הראיות. משעה שהעותר לא הגיש את העתירה כבקשה לעיון חוזר, ואף לא נימק בעתירתו מהם הטעמים המצדיקים עיון מחדש כאמור, די היה בכך כדי לדחות את העתירה.

8. לצד זאת, ועל-מנת לייעל את הדיון, אדון בעתירה בהתעלם מהאמור לעיל. בדיון שהתקיים לפניי ביום 31.7.2019 שמעתי את טענות באי-כוח הצדדים, וכן קיימתי בהסכמת בא כוח העותר דיון במעמד צד אחד במהלכו הצגתי שאלות וקיבלתי הבהרות. כמו כן עיינתי בחומר החסוי שהומצא לעיוני. לאחר כל אלה, נחה דעתי כי דין העתירה להידחות.

9. כידוע, בבואו לבחון עתירה לגילוי ראייה חסויה, על בית המשפט לבחון את החומר החסוי בקפידה, במידת האפשר, מנקודת מבטו של הסנגור. בתוך כך, נקבע כי ככל שמדובר בראייה החיונית להגנת העותר, אשר יש לה פוטנציאל לעורר ספק סביר בדבר אשמתו, ייטה בית המשפט להורות על חשיפתה, וזאת אף אם חשיפה כאמור עלולה להוביל לפגיעה באינטרס הביטחוני (ראו למשל: בש"פ 120/10 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 18-19 (24.2.2010) והאסמכתאות שם). ככל שלא מדובר בראייה החיונית להגנת העותר, על בית המשפט לאזן בין התועלת הצפויה לעותר מגילוי הראייה לבין הפגיעה האפשרית באינטרס הביטחוני (ראו: בש"פ 8445/17 פקי נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (23.11.2017)). עוד יצוין כי כבר נקבע כי הלכה זו רלוונטית גם ביחס לחיסיון המוטל על ראיות המעידות, לכאורה, על הפעלת אמצעים פסולים במהלך חקירתו של נאשם (ראו למשל: בש"פ 5315/10 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 6-7 (14.10.2010)).

10. בענייננו, לאחר שעיינתי בחומרים החסויים וקיבלתי הבהרות מבא-כוח המדינה ומנציגיה, שוכנעתי כי אי-גילוי של החומר החסוי נדרש לשם שמירה על ביטחון המדינה. כמו כן, שוכנעתי כי החומר החסוי אינו חיוני להגנתו של העותר ואין בו פוטנציאל לעורר ספק סביר בדבר אשמתו. בנוסף, מצאתי כי באיזון בין זכויותיו של העותר לעיון בחומר החסוי לבין האינטרס הציבורי בשמירה על ביטחון המדינה, גובר במקרה זה האינטרס הציבורי הגלום בחיסויים של החומרים.

למעלה מן הצורך, אוסיף עוד כי נחה דעתי שאין בטענותיו החדשות של העותר בעתירה דנן כדי להצדיק עיון מחדש בהחלטה שניתנה בעתירה הקודמת, ומטעם זה בלבד ניתן היה לדחות את העתירה (ראו והשוו: בש"פ 30/19 אבו אלחמאם נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (17.1.2019)).

11. לאור כל האמור לעיל, העתירה נדחית.

ניתנה היום, כ"ט בתמוז התשע"ט (1.8.2019).

ש ו פ ט ת